

Vladimír Hruška zvolil téma své diplomové práce (Malba na principech Op-artu a Optického klamu) z přirozeného zájmu a v souladu se svou nejposlednější malířskou tvorbou. Jeho vynikající obraz „Chrám nejvyšší vši“ je ještě součástí bakalářského cyklu a k jeho vzniku přispěla překvapivá náhoda. Na poslední výstavě v Galerii města Blanska Hruška pojednal dva sloupy v hlavní hale barevnými páskami, vznikla tak skvěle vyladěná duhová instalace, jež dává tušit autorovu Op-Artovou zkušenost s barvou.

Primárnímu východisku diplomantovy práce, které zmiňuje v úvodu, totiž „především pochopit a následně i vyzkoušet optický klam v malbě na základě barevného cítění prostoru a perspektivy“ je podřízen dosti osobitý a ne striktně chronologicky řazený přehled malířů, výsledkem je jakýsi, jak sám autor přiznává, „amatérský slovník“. Historii využití skladby barev na divákově sítnici učinil Hruška zadost zmíněním pointilistů. V přehledu nalezneme oprávněně Victora Vasarelyho, od počátku bychom zde ale nečekali např. Magritta, avšak nakonec se nám ve světle diplomantova záměru jeví jeho zařazení po boku Macdonalda-Wrighta jako takřka nedílná součást souboru. Rovněž tak Zdeněk Sýkora má pro badatele barevného prostoru Hrušku v jeho elaborátu své místo. V tom také právě spočívá autorovo originální svojství a svérázné směřování. Kromě toho ještě v jeho nenapodobitelném stylu psaní, který čtenáře mnohokrát i pobaví. Shledávám to půvabným a jsem rád, že jsem se nenudil. Diplomant si nezaujatě všímá i současné české scény a předkládá nový pohled na některé umělce vytvořením poněkud komplementárních dvojic Mikel-Orlita a Kočí-Hladík.

Nesmíme zapomenout na šestou kapitolu věnovanou teorii optického klamu. Ta je strukturovaným výčtem optických klamů, ovšem zdá se mi, že opakovaným poukázáním na „únavu oka“ se autor vysvětlení principu nedobral.

V poslední kapitole, věnované stereogramům, si diplomant naříká, že mu skoro tři měsíce trvalo, než zjistil, jak se těmito trojrozměrným obrázkům říká. Po zadání řetězce „3D pictures“ do internetového vyhledávače by byla záhada vyřešena nepoměrně dříve.

V textu se vyskytuje nemálo gramatických chyb a některé věty vyznívají zmatečně, ačkoliv vždy přesně tušíme, co chtěl autor vyjádřit.

Postrádal jsem použití cizojazyčné a vědecké literatury na úkor českých internetových portálů. Osobně bych také uvítal reprodukce větších než jen náznakových rozměrů. Naopak oceňuji svěžest a osobitou energii s jakou se malíř Hruška vypořádal s teoretickou základnou své tvorby.

Navrhuji hodnocení: **B**